Dosarul nr. 3-1136/2025
2-25062268-12-3-06052025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

15 decembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valentin Roșca, prin intermediul avocatului Gabriela Kornacker, împotriva Inspectoratului General al Poliției al RM, Ministerului Afacerilor Interne al RM, terț Valentin Chirilov, privind anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție, reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 06 mai 2025, Valentin Roșca, prin intermediul avocatului Gabriela Kornacker, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al RM, Ministerului Afacerilor Interne al RM, privind anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție, reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 26 mai 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în proces a fost atras Valentin Chirilov în calitate de terț.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că, în conformitate cu art. 13 din Legea nr.1544 din 23 iunie 1993 asigurării cu pensii a militarilor şi a persoanelor

din corpul de comandă şi din trupele organelor afacerilor interne, la împlinirea stagiului de muncă de 25 ani (în luna iulie 2025), urma să beneficieze de dreptul la pensie pentru vechime în serviciu pentru 25 ani calendaristici. Acest drept al său a fost îngrădit prin ordinul de încetare a raporturilor de serviciu nr. 27ef din 29 ianuarie 2025 şi ordinul nr. 34ef din 31 ianuarie 2025, semnate de șeful adjunct al IGP, căruia aparent i-au fost delegate împuterniciri de încetare a raporturilor de muncă pe o perioadă extrem de restrânsă şi anume: din 28 ianuarie 2025 până în 02 februarie 2025, deci 5 zile, dintre care data de 01 şi 02 februarie, zile de odihnă.

Anterior, prin ordinul nr. 397 din 15 august 2024, comisarului principal Roşca Valentin, şef adjunct secție, şef serviciu interacțiune comunitară al Secţiei securitate publică a IP Dubasari al IGP al MAI, i-au fost prelungite raporturile de serviciu din 15 august 2024 până la 15 februarie 2025, în temeiul art. 38 alin. (4) al Legii nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul MAI.

La 10 ianuarie 2025, reclamantul a înaintat către Inspectoratul General al Poliției al RM o cerere cu nr. 737, prin care a solicitat prelungirea raportului de serviciu în conformitate cu art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288 din 16.12.2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul MAl, care prevede că în cazul acumulării premiselor ce determină aplicarea prevederilor alin. (1) lit. c), raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate fi prelungit prin acordul comun al părţilor. Prelungirea nu poate depăşi condiţiile de limită de vârstă stabilite la art. 19 alin. (1) și se poate stabili succesiv, pe perioade determinate, cuprinse între 6 luni şi 3 ani. Prevederile prezentului alineat se aplică corespunzător şi persoanelor care au pensia stabilită în condiţiile Legii asigurării cu pensii a militarilor şi a persoanelor din corpul de comandă şi din trupele organelor afacerilor interne şi din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1544/1993.

La 29 ianuarie 2025, Valentin Roșca a fost audiat în cadrul procedurii administrative. Reclamantul a făcut referire la fişa de evaluare a angajatului care exercită funcții de conducere pentru perioada anterioară din 04 ianuarie 2024 până la 31 decembrie 2024, obţinând calificativul de evaluare final „foarte bine”, lipsa sancţiunilor disciplinare, implicarea activă, îndeplinirea tuturor obiectivelor profesionale, circumstanțele de ordin personal pentru care solicită prelungirea contractului de muncă cu 6 luni, şi anume prezenţa la întreținere a 4 copii minori, cât şi faptul că în iulie 2025 atinge plafonul de pensionare pentru vechimea în muncă în organele de forţă de 25 ani.

Reclamantul a indicat că prin ordinul nr. 27ef. din 29 ianuarie 2025, comunicat reclamantului la 30 ianuarie 2025 contra semnătură, a fost încetat raportul de serviciu al comisarului principal Valentin Roșca, şef adjunct secţie, şef Serviciu interacțiune comunitară al Secţiei securitate publică a IP Dubăsari, în

temeiul art. 38 alin. (1) lit. b)-d) şi alin. (3) din Legea nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul MAI, cu achitarea compensaţiei băneşti pentru concediile de odihnă anuale nefolosite şi a îndemnizației unice în conformitate cu art. 49 alin. (2) şi (4) din Legea nr. 288/216, de la 15 februarie 2025.

În opinia reclamantului, fiind evident că situaţia lui nicidecum nu putea fi încadrată în prevederile art. 38 alin. (1) lit. b), întrucât el nu a atins limita de vârstă în serviciu, autoritatea publică pârâtă a emis un alt ordin cu nr. 34ef. din 31 ianuarie 2025 prin care a modificat ordinul precedent și a exclus lit. b), considerând a fi încetate raporturile de muncă în baza art. 38 alin. (1) lit. c) şi d), alin. (3) din Legea nr. 288/2016.

Valentin Roșca a susţinut că temeiurile invocate în ordinele contestate ca pretext pentru refuzul de a prelungi raporturile de muncă cu el sunt formale, or alin. (3) al Legii precitate nu se poate raporta la cazul său, iar alin. (4) al art. 38 al Legii precitate indică cât se poate de clar că prelungirea raporturilor de muncă este posibilă succesiv, pe perioade determinate cuprinse între 6 luni şi 3 ani, cu respectarea condițiilor de limită de vârstă stabilite de art. 19

Reclamantul a subliniat că are doar 43 ani şi în luna iulie 2025 va împlini 25 ani de carieră continuă. Astfel, dânsul consideră că nu cade sub incidența restricțiilor menționate, și a menționat că în realitate a fost eliminat din sistem din cauza unei atitudini ostile a lui Lilian Carabeț faţă de el, din cauza unui conflict de ordin personal, care din sentimente de răzbunare, ranchiună şi frustrare personală i-a îngrădit acestuia dreptul la muncă, dreptul la pensie pentru limita de vârstă, refuzându-i arbitrar prelungirea raporturilor de serviciu pe un termen minim solicitat de 6 luni, până la 15 august 2025, astfel încât reclamantul să beneficieze de această pensie şi salariu pentru întreținerea celor 4 copii minori.

Totodată, Valentin Roșca a afirmat că el a fost discriminat în raport cu alţi angajaţi ai IP Dubăsari, cărora le-au fost prelungite raporturile de muncă și a făcut trimitere la prevederile Legii nr. 121 privind asigurarea egalității. Astfel, deşi nu exista niciun impediment legal pentru prelungirea raporturilor de muncă pe termenul minim de 6 luni solicitat, Inspectoratul General al Poliţiei l-a tratat într-o manieră discriminatorie, tratament diferit care nu poate fi justificat obiectiv şi rezonabil nici într-un mod.

Reclamantul a menționat că deși este apolitic şi nu are nicio legătură cu Partidul PACE, de către angajator i s-a invocat că activitatea politică desfăşurată de fratele său, Denis Roșca, care la acel moment era Prim-vicepreşedintele Partidului PACE, este problematică, motiv pentru care nu i se va prelungi raportul de serviciu, ceea ce reprezintă discriminare pe criteriu de convingere sau opinie prin asociere cu fratele său.

Suplimentar, reclamantul a indicat asupra faptului că ordinele contestate nu sunt motivate în fapt, a fost modificat temeiul de drept, contrar prevederilor art. 118 din Codul administrativ. La caz, în pofida faptului că Valentin Roșca a fost audiat în cadrul procedurii administrative, în care a relatat şi a prezentat probe care confirmau calificativul „foarte bine” obţinut în rezultatul evaluării pentru perioada 04.01.2024 - 31.12.2024, îndeplinirea conştiincioasă a atribuțiilor de serviciu, dedicația profesională, prezența a 4 copii minori la întreținere, faptul că în iulie 2025 împlineşte 25 de ani de carieră continuă în organele de forţă, în ordinele contestate nu se regăseşte motivaţia de respingere a acestor probe şi de ce aceste circumstanțe nu au fost suficiente pentru prelungirea raportului de muncă pe un termen de 6 luni. Această ignoranţă, în opinia reclamantului, echivalează cu o lipsă de motivare a actului administrativ care duce la anularea acestuia.

A menționat că pretinsa justificare invocată de către autoritatea publică bazată pe dreptul discreționar al acesteia (dreptul de a prelungi raporturile de muncă şi nu obligația de a prelungi raporturile de muncă) nu poate fi reținută ca fiind temeinică, deoarece exercitarea dreptul discreţionar nu permite desfăşurarea unei activități administrative arbitrare (art. 16 alin. (2) din Codul administrativ).

Reclamantul a indicat că, la 28 februarie 2025, în adresa Inspectoratului General al Poliției al RM a fost expediată o cerere prealabilă, prin care s-a solicitat anularea actelor administrative contestate, repunerea în funcţie şi restul pretenţiilor subsecvente.

Prin răspunsul nr. 34/34-K-22 din 04 martie 2025, Valentin Roșca a fost informat că cererea sa prealabilă a fost repartizată pentru examinare către IP Dubăsari. Tot prin acest răspuns, a fost notificat cu privire la faptul că decizia finală îi va fi comunicată ulterior.

Suplimentar s-a indicat că, la 09 aprilie 2025, prin intermediul poștei electronice, Ministerul Afacerilor Interne a trimis în adresa avocatei reclamantului răspunsul nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025, prin care a fost informat că cererea prealabilă a fost respinsă. Din conţinutul răspunsului rezultă că argumentele reclamantului, în special cele cu privire la diferenţa de tratament în raport cu alți angajaţi ai IP Dubăsari cu care raporturile de muncă au fost prelungite, nu au fost analizate şi nu s-a oferit niciun răspuns, precum şi celelalte argumente nu au fost analizate decât sumar.

Reieșind din cele expuse, reclamantul a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție,

reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Obiecțiile pârâților:

La 22 mai 2025, *Inspectoratul General al Poliției* a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de Valentin Roșca ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că, încetarea raportului de serviciu al reclamantului Valentin Roșca reprezintă o consecință firească și legală a intervenirii condițiilor prevăzute de lege, iar refuzul prelungirii acestuia nu constituie nici un abuz, nici o încălcare a drepturilor fundamentale invocate.

Inspectoratul General al Poliției a relevat că reclamantul a acumulat, la data de 06 august 2024, vechimea în muncă necesară pentru obținerea dreptului la pensie, în conformitate cu prevederile legale incidente. Acest moment juridic este esențial, întrucât declanșează aplicabilitatea normelor ce reglementează încetarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici cu statut special.

Ulterior, în temeiul unei cereri formulate de reclamant, autoritatea a dispus, prin ordin prelungirea raportului de serviciu pe o perioadă determinată, până la data de 15 februarie 2025. Această prelungire a fost rezultatul acordului comun al părților și a avut un caracter temporar, limitat în mod expres.

Pârâtul a subliniat că, ulterior, la solicitarea reclamantului de a beneficia de o nouă prelungire a raportului de serviciu, autoritatea a inițiat o procedură administrativă în cadrul căreia au fost analizate toate circumstanțele relevante, inclusiv declarațiile persoanei vizate. În cadrul audierii, reclamantul a invocat motive de ordin personal și familial (necesitatea asigurării unui venit stabil, întreținerea copiilor minori, lipsa sancțiunilor disciplinare și performanțele profesionale). Cu toate acestea, pârâtul consideră că aceste elemente nu sunt determinante din punct de vedere juridic pentru obligarea autorității de a prelungi raportul de serviciu.

Din perspectiva Legii nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, se instituie regula potrivit căreia raportul de serviciu poate înceta odată cu acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, precum și la expirarea duratei determinate pentru care acesta a fost stabilit sau prelungit. Pârâtul a insistat asupra lipsei caracterului imperativ al prelungirii raportului de serviciu, care este condiționată de acordul ambelor părți și nu constituie un drept subiectiv al funcționarului, ci o facultate a autorității publice.

Astfel, autoritatea consideră importantă interpretarea noțiunii de „acord comun al părților”. În viziunea pârâtului, această noțiune presupune o convergență

de voințe, iar refuzul uneia dintre părți este suficient pentru a împiedica prelungirea raportului de serviciu. Prin urmare, simpla solicitare a reclamantului nu poate genera, în mod automat, obligația autorității de a da curs cererii, în lipsa unei voințe concordante.

De asemenea, pârâtul a menționat caracterul obiectiv al încetării raportului de serviciu. În temeiul prevederilor legale, încetarea intervine în circumstanțe ce nu depind de voința părților, fiind determinată de factori precum atingerea vechimii necesare pentru pensionare sau expirarea termenului stabilit anterior. În acest context, autoritatea susține că nu se poate reține existența unui act discreționar arbitrar, ci dimpotrivă, aplicarea strictă a normelor legale.

Mai mult, Inspectoratul General al Poliției a atras atenția asupra delimitării dintre dreptul discreționar al autorității și exprimarea voinței contractuale. Pârâtul a subliniat că dreptul discreționar se referă la posibilitatea autorității de a decide dacă prelungește sau nu raportul de serviciu, în limitele legii și în funcție de necesitățile instituționale. Cu toate acestea, exercitarea acestui drept nu echivalează cu existența unei obligații de a prelungi raportul, iar refuzul nu poate fi calificat ca abuziv în lipsa unor probe contrare.

În ceea ce privește motivarea actelor administrative contestate, pârâtul a susținut că acestea respectă exigențele impuse de Codul administrativ al Republicii Moldova, întrucât conțin temeiurile de drept și de fapt care au stat la baza emiterii lor. Mai mult, motivarea nu trebuie apreciată prin prisma volumului, ci a conținutului, fiind suficient ca aceasta să permită identificarea rațiunilor care au determinat soluția adoptată. Or, în speță, actele contestate indică în mod clar dispozițiile legale aplicabile și circumstanțele concrete ale cazului.

Pârâtul a respins, de asemenea, argumentele reclamantului referitoare la pretinsa încălcare a principiului egalității de tratament, indicând că aceste afirmații sunt lipsite de suport probatoriu, reclamantul nu a menționat situații comparabile sau persoane aflate în condiții similare care ar fi beneficiat de un tratament diferit. În absența unor astfel de elemente, invocarea discriminării rămâne la nivel de simplă afirmație.

În același sens, autoritatea a combătut și acuzațiile privind existența unor motive politice sau discriminatorii în adoptarea deciziei. S-a subliniat că reclamantul nu a prezentat probe care să susțină afirmațiile referitoare la influența unor factori externi sau la o eventuală discriminare prin asociere. În plus, cadrul legal aplicabil funcționarilor publici cu statut special impune anumite restricții privind manifestarea preferințelor politice, ceea ce întărește ideea că activitatea instituțională trebuie să rămână neutră și obiectivă.

De asemenea, pârâtul face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale și la existența unei practici judiciare constante în materie, în care instanțele de

judecată au respins acțiuni similare formulate de funcționari publici cu statut special împotriva autorităților din sistemul afacerilor interne.

Totodată, pârâtul a argumentat că stabilirea unor limite de vârstă și a unor condiții de încetare a raporturilor de serviciu nu reprezintă o încălcare a dreptului la muncă, ci o măsură necesară pentru asigurarea funcționării eficiente a instituțiilor publice. S-a subliniat că încetarea raportului de serviciu nu împiedică reclamantul să își continue activitatea profesională în alte domenii sau chiar în cadrul sistemului, prin ocuparea unor funcții vacante, în condițiile legii.

Un alt element relevant al pârâtului îl constituie faptul că reclamantul beneficiază de pensie pentru vechimea în muncă, ceea ce atestă că drepturile sale sociale nu au fost afectate. Din această perspectivă, pârâtul susține că nu se poate vorbi despre o îngrădire a dreptului la muncă, în condițiile în care persoana vizată are posibilitatea de a cumula pensia cu eventuale venituri obținute din alte activități.

În ceea ce privește pretențiile accesorii formulate de reclamant (repunerea în funcție, plata salariului pentru perioada de absență forțată, acordarea prejudiciului moral și recuperarea cheltuielilor de judecată), pârâtul a indicat că acestea sunt subsecvente cererii principale de anulare a actelor administrative și, în consecință, în măsura în care actele contestate sunt legale, aceste pretenții urmează a fi respinse.

Mai mult, pârâtul a invocat principiile generale ale contenciosului administrativ, inclusiv sarcina probei, care revine reclamantului. S-a arătat că acesta nu a reușit să demonstreze existența unor vicii de legalitate ale actelor contestate, nici sub aspect material, nici procedural. De asemenea, nu au fost identificate elemente care să indice încălcarea principiului proporționalității sau a altor principii fundamentale ale dreptului administrativ.

În concluzie, poziția pârâtului s-a fundamentat pe ideea că actele administrative contestate au fost emise în strictă conformitate cu legea, în cadrul unei proceduri corecte și transparente, cu respectarea competenței și a cerințelor de motivare. Refuzul de a prelungi raportul de serviciu nu reprezintă o încălcare a drepturilor reclamantului, ci o expresie legitimă a prerogativelor autorității publice, exercitate în limitele și în scopul prevăzut de lege.

La 23 mai 2025, asupra pretențiilor reclamantului s-a expus prin referință *Ministerul Afacerilor Interne*, solicitând respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a indicat că, prin ordinul şefului Inspectoratului General al Poliției nr. 397ef. din 15 august 2024 cu privire la prelungirea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici cu statut special din cadrul Inspectoratului General al Poliției, s-a prelungit raportul de serviciu al comisarului principal Roşca Valentin, în conformitate cu art. 38 alin. (4)

din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, până la 15 februarie 2025.

La 10 ianuarie 2025, în cadrul Inspectoratului General al Poliției, cu nr. 737 a fost înregistrată cererea lui Roşca Valentin, prin care a solicitat prelungirea raportului de serviciu conform art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

În drept, potrivit art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special poate să înceteze după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, cu excepțiile stabilite de lege.

Autoritatea publică pârâtă a menționat că, în cazul acumulării premiselor ce determină aplicarea prevederilor alin. (1) lit. c) al aceluiaşi articol, raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special poate fi prelungit prin acordul comun al părţilor. Prelungirea nu poate depăşi condiţiile de limită de vârstă stabilite la art. 19 alin. (1) şi se poate stabili succesiv, pe perioade determinate, cuprinse între 6 luni şi 3 ani.

Astfel, s-a subliniat că în atare circumstanțe de drept, legiuitorul acordă prerogativa părților (angajator/salariat) ca, prin acord comun, să prelungească raportul de serviciu pe perioadă determinată. La caz, în lipsa acordului din partea angajatorului, raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special nu a mai fost prelungit după expirarea perioadei determinate.

Respectiv, se atestă că în situația creată, raporturile de serviciu au încetat în temeiul prevederilor art. 38 alin. (1) lit. c) (după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie), precum şi lit. d) (după expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu) şi alin. (3) (încetarea raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)-e), m)-s), v) şi w) are loc în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Făcând referire la prevederile art. 323 alin. (1) din Codul muncii, art. 5 alin. (3) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, art. 1 alin. (1), art. 2 și art. 33 din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pârâtul a conchis că ordinul IGP nr. 27ef. din 29 ianuarie 2025 şi ordinul IGP nr. 34ef. din 31 ianuarie 2025 sunt legale şi întemeiate, fiind emise în strictă conformitate cu prevederile art. 38 alin. (1) lit. c) şi d), alin. (3) din Legea nr. 288/2016.

Suplimentar s-a indicat asupra faptului că la emiterea actelor administrative s-a ținut cont şi de prevederile art. 70 alin. (2) din Legea nr. 288/2016, care statuează că raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special care beneficiază de pensie în condițiile Legii asigurării cu pensii a militarilor și a

persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne, dar care nu cade sub incidența prevederilor alin. (1) din prezentul articol, va înceta în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din prezenta lege. Mai mult, la emiterea actului administrativ contestat, Inspectoratul General al Poliției nu a depăşit limitele dreptului său discreționar, deoarece circumstanțele faptice impuneau necesitatea neprelungirii raportului de serviciu cu reclamantul, iar prelungirea ar însemna exercitarea dreptului discreționar contrar scopului acordat de lege.

De asemenea, Ministerul Afacerilor Interne a menționat Decizia Curții Constituționale nr. 151 din 26 decembrie 2019 de inadmisibilitate a sesizării nr. 203a/2019 privind controlul constituționalității articolului 38 alin. (1) lit. c) şi alin. (4) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, menționând că libertatea la muncă nu poate fi una absolută şi nelimitată. Astfel, reiterând că libertatea de a munci nu poate fi una absolută și nelimitată, în punctul 24 al deciziei, Curtea observă că „stabilirea situațiilor în care pot să înceteze raporturile de serviciu ale funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, inclusiv după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, fiind justificată de natura specifică a domeniului de activitate în care se aplică, urmăreşte realizarea scopurilor legitime generale prevăzute de articolul 54 alin. (2) din Constituție: asigurarea ordinii publice şi ocrotirea drepturilor, libertăților şi demnității altor persoane”.

Concluziile respective au fost susținute de către magistrații Curții Constituționale în Decizia nr. 121 din 22 octombrie 2020 de inadmisibilitate a sesizării nr. 90g/2020 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 38 alin. (1) lit. c) şi alin. (4) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și în Decizia nr. 136 din 24 noiembrie 2020 de inadmisibilitate a sesizărilor nr. 161g/2020 și nr. 179g/2020 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 38 alin. (1) lit. c) şi alin. (4) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Referitor la cele invocate de reclamant precum că a fost discriminat în raport cu alți angajați ai IP Dubăsari, cărora le-au fost prelungite raporturile de muncă, ministerul a indicat că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat în jurisprudența sa că discriminarea constă în tratarea de o manieră diferită şi fără o justificare obiectivă şi rezonabilă a persoanelor aflate în situații comparabile (a se vedea D.H. şi alții v. Republica Cehă [MC], hotărârea din 13 noiembrie 2007, §175).

De asemenea, Curtea Europeană a reiterat faptul că pentru a se pune problema discriminării trebuie să existe un tratament diferențiat al persoanelor care se află în situații analoage sau relativ similare (a se vedea Carson şi alții v. Regatul

Unit [MC], 6 hotărârea din 16 martie 2010, § 61; Acar şi alţii v. Turcia, decizia din 12 decembrie 2017, § 37).

Astfel, Convenția nr. 111 din 25 iunie 1958 a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă şi exercitarea profesiei prevede, la articolul 1 punctul 2, că diferențierile, excluderile sau preferințele bazate pe calificările cerute pentru o anumită ocupație nu sunt considerate discriminări.

Potrivit punctului 5 lit. b) din Recomandarea OIM nr. 62 cu privire la lucrătorii în vârstă, în cazuri excepționale, limitele de vârstă pot fi stabilite în baza unor cerințe, condiții şi norme speciale pentru anumite tipuri de profesii.

În acelaşi context, punctul 22 al Recomandării OIM prevede posibilitatea fixării prin acte normative a unei vârste la atingerea căreia raporturile de muncă pot înceta. În articolul 6 din Directiva Consiliului Uniunii Europene nr. 2000/78/CE din 27 noiembrie 2000 cu referire la crearea unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce priveşte încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă se stabileşte că „statele membre pot prevedea că un tratament diferențiat pe motive de vârstă nu constituie o discriminare atunci când este justificat în mod obiectiv şi rezonabil, în cadrul dreptului național, de un scop legitim, care ține în special de politica ocupării forței de muncă, a pieței muncii şi a formării profesionale, iar mijloacele de realizare a acestui scop sunt unele corespunzătoare şi necesare”.

Astfel, în opinia autorității publice pârâte, sunt nefondate alegațiile reclamantului cu privire la existența unui tratament discriminatoriu din partea angajatorului, raportat la ceilalți angajați ai instituției care au formulat cereri de prelungire a raporturilor de muncă, aflați într-o situație similară, or, diferențierile sau preferințele angajatorului bazate pe cerințe şi pe condiții speciale pentru exercitarea anumitor activități, nu constituie discriminare.

Prin urmare, reieşind din cele expuse Ministerul Afacerilor Interne a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reclamantul Valentin Roșca, reprezentat de avocatul Gabriela Kornacker, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul Inspectoratului General al Poliției, Ion Artiom, în ședința de judecată nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Reprezentantul Ministerului Afacerilor Interne, Tatiana Ianciu, a susținut argumentele invocate în referința depusă, solicitând respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Terțul Valentin Chirilov, prin cererea din 16 iunie 2026, a solicitat examinarea cauzei în lipsa lui, menționând faptul că nu este de acord cu acțiunea înaintată de Valentin Roșca și o consideră neîntemeiată (f.d. 88-89).

Respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa terțului.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

În fapt și în drept, obiectul acțiunii îl constituie cererea înaintată de Valentin Roșca, prin intermediul avocatului Gabriela Kornacker, împotriva Inspectoratului General al Poliției al RM, Ministerului Afacerilor Interne al RM, terț Valentin Chirilov, privind anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție, reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Or, conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Astfel, ordinul nr. 27ef din 29 ianuarie 2025 și ordinul nr. 34ef din 31 ianuarie 2025 constituie în sine acte administrative individuale defavorabile pentru reclamant.

La 22 mai 2025, Inspectoratul General al Poliției a înaintat o cerere privind inadmisibilitatea acțiunii, invocând prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

În argumentarea acestei cereri, autoritatea publică pârâtă a indicat că ordinul nr. 27ef din 29 ianuarie 2025 și ordinul nr. 34ef din 31 ianuarie 2025 nu afectează drepturile reclamantului, dat fiind faptul că în temeiul lor reclamantului i-a fost stabilită vechimea în muncă ce-i permite dreptul la pensie, s-a dispus achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă neutilizate, precum și s-a dispus achitarea indemnizației unice potrivit art. 49 alin. (2) din Legea nr. 288/2016.

Examinând această cerere în ședința de judecată, instanța a dispus că se va expune asupra ei odată cu fondul cauzei.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Astfel, din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, reclamantul Valentin Roșca revendică dreptul la muncă.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul

administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Conform art. 19 din Codul administrativ, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art. 162 alin. (1) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Alin. (3) al articolului citat, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; emiterea unui act administrativ individual.

Astfel, respectând prevederile art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, la 28 februarie 2025, în adresa Inspectoratului General al Poliției a fost expediată o cerere prealabilă, prin care s-a solicitat anularea actelor administrative contestate, repunerea în funcţie şi restul pretenţiilor subsecvente (f.d. 42-47 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 34/34-K-22 din 04 martie 2025, Valentin Roșca a fost informat că cererea sa prealabilă a fost repartizată pentru examinare către IP Dubăsari. Tot prin acest răspuns, a fost notificat cu privire la faptul că decizia finală îi va fi comunicată ulterior (f.d. 53 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. K-1020/25 din 14 martie 2025 al Inspectoratului General al Poliției, reclamantul a fost informat că cererea prealabilă a fost examinată, iar autoritatea publică pârâtă nu a constatat elemente care să conducă la admiterea acesteia și anularea actelor administrative contestate, astfel, cererea prealabilă se respinge ca fiind neîntemeiată și, împreună cu dosarul administrativ, se transmite către Ministerul Afacerilor Interne (f.d. 60 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025 a Ministerului Afacerilor Interne cererea prealabilă a fost respinsă (f.d. 27-28).

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de avocata Gabriela Kornacker, care dispune de o astfel de împuternicire în baza mandatului anexat la materialele cauzei seria MA nr. 2236301, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Valentin Roșca, prin intermediul avocatului Gabriela Kornacker, împotriva Inspectoratului General al Poliției al RM, Ministerului Afacerilor Interne al RM, terț Valentin Chirilov,

privind anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție, reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, întrunește condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi

volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art. 32 din Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Conform art. 38 din Codul administrativ, înaintea fiecărei decizii judecătorești pe fond, participanților la proces li se oferă posibilitatea de a-și expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță de judecată independentă, imparțială și instituită prin lege.

În acest scop, instanța de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a procesului.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

La 06 august 2024, reclamantul Valentin Roșca a întrunit vechimea în muncă necesară pentru a beneficia de dreptul la pensie, în conformitate cu prevederile art. 348 alin. (1) lit. c) și alin. (4) din Legea nr. 288/2016.

Ulterior, ca urmare a cererii depuse de către reclamant la 11 iulie 2024, Inspectoratul General al Poliției a emis ordinul nr. 397ef. din 15 august 2024, prin care s-a dispus prelungirea raportului de serviciu al comisarului principal Valentin Roșca pentru perioada 15 august 2024 – 15 februarie 2025, în temeiul art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

La 10 ianuarie 2025, în cadrul Direcției managementul documentelor a Inspectoratului General al Poliției, a fost înregistrată cererea nr. 737, depusă de comisarul principal Valentin Roșca, prin care acesta a solicitat o nouă prelungire a raportului de serviciu, în baza acelorași prevederi legale. În urma depunerii acestei cereri, a fost inițiată din oficiu o procedură administrativă.

La 29 ianuarie 2025, reclamantul a fost audiat în legătură cu cererea nr. 737 din 10 ianuarie 2025 privind prelungirea raportului de serviciu. În cadrul audierii, acesta a declarat că solicită prelungirea activității pentru a asigura un venit stabil familiei sale, având în întreținere 4 copii minori. A precizat că, în perioada 04 ianuarie 2024 – prezent, nu a fost supus unor anchete de serviciu, indicatorii săi de performanță se încadrează în limitele legale și nu a comis abateri disciplinare. De asemenea, a menționat că în luna iulie 2025 va atinge 25 de ani de activitate calendaristică, iar la sfârșitul lunii februarie 2025 va cumula 26 de ani de activitate calculați în condiții avantajoase, subliniind că aceste venituri sunt esențiale pentru asigurarea unui trai decent familiei sale în contextul actual.

În urma finalizării procedurii administrative, Inspectoratul General al Poliției a emis ordinul nr. 27ef. din 29 ianuarie 2025, prin care s-a dispus încetarea raportului de serviciu al comisarului principal Roșca Valentin, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. b)–d) și alin. (3) din Legea nr. 288/2016. Actul a prevăzut eliberarea din funcția de șef adjunct secție, șef al Serviciului interacțiune comunitară din cadrul Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Dubăsari, cu acordarea compensației bănești pentru concediile de odihnă neutilizate și a indemnizației unice, conform art. 49 alin. (2) și (4) din aceeași lege, începând cu 15 februarie 2025.

Prin ordinul nr. 34ef. din 31 ianuarie 2025, s-a modificat punctul 1 al ordinului nr. 27ef. din 29 ianuarie 2025, acesta fiind reformulat în sensul aplicării temeiurilor prevăzute la art. 38 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (3) din Legea nr. 288/2016, menținându-se celelalte dispoziții privind încetarea raportului de serviciu și drepturile bănești aferente, cu aceeași dată de încetare – 15 februarie 2025.

La 28 februarie 2025, avocata Gabriela Kornacker, în calitate de reprezentant al lui Valentin Roșca, a depus cererea prealabilă nr. K-1020/25, prin care a solicitat anularea ordinelor nr. 27ef. din 29 ianuarie 2025 și nr. 34ef. din 31 ianuarie 2025, invocând caracterul ilegal, neîntemeiat, abuziv și discriminatoriu al acestora. Totodată, s-a cerut repunerea reclamantului în funcția deținută anterior, cu plata salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă (15 februarie 2025 – 15 august 2025), repararea prejudiciului moral în cuantumul unui salariu mediu și compensarea cheltuielilor de judecată, inclusiv onorariul avocatului în sumă de 10 000 lei.

În urma examinării cererii prealabile nr. K-1020/25, Inspectoratul General al Poliției a dispus respingerea acesteia ca neîntemeiată, în baza argumentelor de drept aplicabile.

Prin scrisoarea nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025, Ministerul Afacerilor Interne, conducându-se de prevederile art. 168 din Codul administrativ, a concluzionat că decizia Inspectoratului General al Poliției este legală și întemeiată, luând în considerare toate faptele relevante, și-a exercitat dreptul discreționar în limitele și scopul acordat prin lege.

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie verificarea legalității actelor administrative individuale defavorabile, și anume a ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025 și a ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituție, stă principiul legalității.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiții privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanța principiului legalității presupune ca legea să fie respectată, această exigență existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autoritățile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigența este ca acestea să acționeze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuțiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Respectiv, pentru a stabili dacă ordinele contestate sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, prezenta lege stabileşte cadrul juridic al raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special din aparatul central al Ministerului Afacerilor Interne, din cadrul autorităților administrative și instituțiilor din subordinea acestuia, în care sunt prevăzute posturi pentru această categorie de personal, de asemenea drepturile, obligațiile, restrângerile, interdicțiile şi incompatibilităţile specifice, reglementările privind disciplina muncii, privind protecţia sa juridică și socială.

Conform art. 2 din Legea nr. 288/2016, funcționar public cu statut special este persoana angajată în cadrul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, în autoritățile administrative sau instituțiile din subordinea acestuia, care deține grade speciale și exercită sarcini ce țin de competența entității din care face parte, în conformitate cu legislația în vigoare.

În conformitate cu prevederile art. 33 din Legea nr. 288/2016, raportul de serviciu al funcţionarului public cu statut special apare la data numirii persoanei în funcție în condițiile prezentei legi. Respectiv, încetarea raportului de serviciu are loc în condițiile prevăzute de art. 38 din aceeaşi lege, or încetarea raportului de muncă al reclamantului se înscrie sub incidența legii speciale şi doar în partea nereglementată de legea specială se aplică altă lege incidentă, cum ar fi Codul muncii.

Mai mult ca atât, potrivit art. 323 alin. (1) din Codul muncii, salariaților care au încheiat un contract individual de muncă cu unitățile militare, instituțiile sau organizațiile Forțelor Armate ori cu cele ale autorităților publice în care legea prevede îndeplinirea serviciului militar sau special, precum şi persoanelor care execută serviciul civil, li se aplică legislaţia muncii, cu particularităţile prevăzute de actele normative în vigoare.

Conform art. 38 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 288/2016, raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special *poate* să înceteze după acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, cu excepțiile stabilite de lege; după expirarea perioadei determinate a raportului de serviciu sau în cazul reîncadrării unui alt funcționar public cu statut special în locul său înainte de expirarea perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea sa din funcție.

Potrivit art. 38 alin. (3) din Legea nr. 288/2016, încetarea raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)-e), m)-s), v) și w) are loc în circumstanțe ce nu depind de voința părților.

Alineatul (4) al aceluiași articol prevede că, în cazul acumulării premiselor ce determină aplicarea prevederilor alin. (1) lit. c), raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special *poate* fi prelungit prin acordul comun al părților. Prelungirea nu poate depăși condițiile de limită de vârstă stabilite la art. 19 alin. (1) și se poate stabili succesiv, pe perioade determinate, cuprinse între 6 luni și 3 ani. Prevederile prezentului alineat se aplică corespunzător și persoanelor care au pensia stabilită în condițiile Legii asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și din cadrul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1544/1993.

Potrivit art. 19 alin. (1) din legea citată, funcționarii publici cu statut special pot deține funcții publice cu statut special până la atingerea următoarelor limite de vârstă: 50 de ani - pentru subofițeri; 55 de ani - pentru ofițeri, cu excepția gradelor

de chestor, chestor-șef și chestor general, pentru care limita de vârstă este de 60 de ani.

Astfel, reieșind din aspectele menționate în cererea de chemare în judecată, instanța consideră necesar să examineze în mod distinct criticile formulate de reclamant prin prisma principiilor și normelor aplicabile precum și a circumstanțelor concrete ale cauzei.

Respectiv, instanța reține că unul dintre principalele argumente ale reclamantului vizează pretinsa încălcare a dreptului la muncă, prin refuzul autorității publice de a-i prelungi raportul de serviciu pentru o perioadă suplimentară de 6 luni. Sub acest aspect, instanța subliniază că dreptul la muncă, deși garantat constituțional, *nu are un caracter absolut*, fiind susceptibil de limitări rezonabile, stabilite prin lege, în funcție de specificul anumitor domenii de activitate. Or, în speță, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici cu statut special sunt guvernate de reglementări speciale, care instituie condiții și limite clare privind nașterea, modificarea și încetarea acestora. Astfel, dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 288/2016 prevăd în mod expres că *raportul de serviciu poate înceta atât în cazul acumulării vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, cât și la expirarea perioadei determinate pentru care acesta a fost stabilit sau prelungit*. Prin urmare, încetarea raportului de serviciu în astfel de situații nu constituie o ingerință arbitrară în dreptul la muncă, ci reprezintă aplicarea directă a normelor legale incidente.

Sub acest aspect, urmează a fi reținută Decizia Curții Constituționale nr. 151 din 26 decembrie 2019 de inadmisibilitate a sesizării nr. 203a/2019 privind controlul constituționalității articolului 38 alin. (1) lit. c) şi alin. (4) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, *în care s-a menționat că libertatea la muncă nu poate fi una absolută şi nelimitată*.

În același sens, instanța reține că *posibilitatea* de prelungire a raportului de serviciu, prevăzută de art. 38 alin. (4) din Legea nr. 288/2016, are un caracter facultativ, fiind condiționată de existența acordului comun al părților. Această formulare legală exclude existența unui drept subiectiv al funcționarului de a obține prelungirea raportului de serviciu, consacrând, dimpotrivă, o marjă de apreciere a autorității publice în funcție de interesele instituționale și de oportunitatea unei asemenea măsuri.

Prin urmare, instanța nu poate reține argumentul reclamantului potrivit căruia refuzul prelungirii raportului de serviciu ar constitui, în sine, o încălcare a dreptului său la muncă, în condițiile în care legea nu instituie o obligație în sarcina autorității de a da curs unei asemenea solicitări.

Cu privire la pretinsa exercitare abuzivă a dreptului discreționar de către autoritatea publică, instanța reiterează că dreptul discreționar presupune

posibilitatea autorității de a opta între mai multe soluții legale, în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărui caz, fără ca această opțiune să fie calificată, prin ea însăși, drept arbitrară.

Din analiza materialului probator, instanța constată că autoritatea publică a inițiat o procedură administrativă în urma cererii reclamantului, l-a audiat pe acesta, i-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere și a analizat circumstanțele invocate. Faptul că soluția adoptată nu coincide cu așteptările reclamantului nu echivalează cu existența unui abuz sau a unei încălcări a principiului legalității.

Conform art. 16 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii, atunci când aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

În acest context, dreptul discreționar se manifestă exclusiv în sfera opțiunii autorității de a decide dacă prelungește sau nu raportul de serviciu al funcționarului public. Cu alte cuvinte, legea nu impune o soluție unică, ci permite alegerea între două variante (prelungirea sau încetarea raportului de serviciu) în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărui caz.

Este esențială delimitarea acestei prerogative de noțiunea de acord sau refuz al părților. Astfel, consimțământul sau opoziția față de prelungirea raportului de serviciu ține de voința subiecților implicați în raportul juridic și nu reprezintă, în sine, o manifestare a dreptului discreționar. Dreptul discreționar aparține exclusiv autorității publice și se referă la procesul decizional administrativ, nu la exprimarea opțiunilor individuale ale părților.

Exercitarea acestui drept implică parcurgerea unui veritabil test de legalitate. Autoritatea publică trebuie să analizeze situația de fapt, să identifice toate opțiunile permise de lege și să aleagă acea măsură care corespunde cel mai bine interesului public și scopului reglementării. Această analiză nu poate fi formală sau superficială, ci trebuie să fie una reală, fundamentată pe criterii obiective, precum performanța profesională, conduita funcționarului, necesitățile instituției sau impactul asupra serviciului public.

În consecință, discreția administrativă presupune nu doar libertatea de alegere, ci și responsabilitatea justificării deciziei adoptate. Autoritatea nu poate invoca dreptul discreționar pentru a masca o decizie arbitrară sau lipsită de temei, ci este obligată să demonstreze că a optat pentru una dintre soluțiile legale posibile în urma unei evaluări rezonabile și transparente.

Prin urmare, dreptul discreționar nu reprezintă o derogare de la principiul legalității, ci o modalitate de aplicare flexibilă a legii, în limitele stabilite de aceasta. El conferă autorității posibilitatea de a adapta soluția juridică la

particularitățile fiecărui caz, dar, în același timp, o obligă să respecte rigorile unei decizii motivate, echilibrate și conforme cu scopul normei legale.

Totodată, instanța subliniază că motivele invocate de reclamant (situația familială, performanțele profesionale, lipsa sancțiunilor disciplinare) nu au caracter determinant din punct de vedere juridic, în sensul de a obliga autoritatea publică să dispună prelungirea raportului de serviciu. Aceste elemente pot fi avute în vedere de autoritate în procesul decizional, însă nu generează, în mod automat, un drept la prelungire.

În ceea ce privește susținerea reclamantului referitoare la lipsa motivării actelor administrative contestate, instanța constată că aceasta nu este întemeiată. Din conținutul ordinelor nr. 27ef din 29 ianuarie 2025 și nr. 34ef din 31 ianuarie 2025 rezultă că acestea indică în mod expres temeiurile de drept aplicabile, respectiv dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (3) din Legea nr. 288/2016, precum și consecințele juridice ale încetării raportului de serviciu.

Or, potrivit jurisprudenței constante în materie, obligația de motivare a actelor administrative nu presupune o analiză exhaustivă a tuturor argumentelor invocate de persoana interesată, ci doar expunerea elementelor esențiale care au stat la baza deciziei. În speță, instanța apreciază că această exigență a fost respectată, întrucât destinatarul actelor a avut posibilitatea de a înțelege rațiunile care au determinat soluția adoptată și de a le contesta în mod efectiv.

Referitor la modificarea temeiului de drept prin ordinul nr. 34ef. din 31 ianuarie 2025, instanța constată că aceasta nu afectează legalitatea actului administrativ, ci reprezintă o corectare a încadrării juridice inițiale, în sensul eliminării unei dispoziții inaplicabile situației de fapt. O asemenea intervenție este permisă, atât timp cât nu schimbă esența măsurii dispuse și nu aduce atingere drepturilor procedurale ale persoanei vizate.

Cu referire la pretinsa discriminare în raport cu alți funcționari publici aflați în situații similare, instanța reține că principiul egalității presupune tratamentul egal al persoanelor aflate în situații comparabile, iar constatarea unei discriminări implică existența unui tratament diferențiat lipsit de o justificare obiectivă și rezonabilă.

În speță, reclamantul nu a indicat în mod concret persoane aflate în situații identice sau comparabile sub toate aspectele relevante (vechime, funcție, necesități instituționale, context organizațional), care ar fi beneficiat de prelungirea raportului de serviciu. Simpla afirmație privind existența unor cazuri similare nu este suficientă pentru a răsturna prezumția de legalitate a actelor administrative. Mai mult, chiar și în ipoteza existenței unor diferențe de tratament, acestea pot fi justificate prin criterii obiective, precum necesitățile instituției, reorganizarea internă sau politica de resurse umane, aspecte care țin de marja de apreciere a autorității publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat în jurisprudența sa că discriminarea constă în tratarea de o manieră diferită şi fără o justificare obiectivă şi rezonabilă a persoanelor aflate în situații comparabile (a se vedea D.H. şi alții v. Republica Cehă [MC], hotărârea din 13 noiembrie 2007, §175).

De asemenea, Curtea Europeană a reiterat faptul că pentru a se pune problema discriminării trebuie să existe un tratament diferențiat al persoanelor care se află în situații analoage sau relativ similare (a se vedea Carson şi alții v. Regatul Unit [MC], 6 hotărârea din 16 martie 2010, § 61; Acar şi alții v. Turcia, decizia din 12 decembrie 2017, § 37).

Astfel, Convenția nr. 111 din 25 iunie 1958 a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă şi exercitarea profesiei prevede, la articolul 1 punctul 2, că diferențierile, excluderile sau preferințele bazate pe calificările cerute pentru o anumită ocupație nu sunt considerate discriminări.

Potrivit punctului 5 lit. b) din Recomandarea OIM nr. 62 cu privire la lucrătorii în vârstă, în cazuri excepționale, limitele de vârstă pot fi stabilite în baza unor cerințe, condiții şi norme speciale pentru anumite tipuri de profesii.

În acelaşi context, punctul 22 al Recomandării OIM prevede posibilitatea fixării prin acte normative a unei vârste la atingerea căreia raporturile de muncă pot înceta. În articolul 6 din Directiva Consiliului Uniunii Europene nr. 2000/78/CE din 27 noiembrie 2000 cu referire la crearea unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce priveşte încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă se stabileşte că „statele membre pot prevedea că un tratament diferențiat pe motive de vârstă nu constituie o discriminare atunci când este justificat în mod obiectiv şi rezonabil, în cadrul dreptului național, de un scop legitim, care ține în special de politica ocupării forței de muncă, a pieței muncii şi a formării profesionale, iar mijloacele de realizare a acestui scop sunt unele corespunzătoare şi necesare”.

În ceea ce privește afirmațiile reclamantului referitoare la existența unor motive politice sau personale care ar fi stat la baza refuzului de prelungire a raportului de serviciu, instanța constată că acestea nu sunt susținute de probe pertinente și concludente. Or, în lipsa unor dovezi concrete, asemenea afirmații nu pot fi reținute ca temei pentru anularea actelor administrative contestate. În speță, reclamantul nu a reușit să facă dovada caracterului arbitrar, discriminatoriu sau ilegal al deciziilor adoptate de autoritatea publică.

Sub aspectul pretinsei încălcări a dreptului la pensie, instanța constată că acest drept nu a fost afectat, întrucât reclamantul a acumulat vechimea necesară pentru a beneficia de pensie, iar încetarea raportului de serviciu nu îl împiedică să valorifice acest drept în condițiile legii. Faptul că reclamantul ar fi dorit să își

continue activitatea pentru a obține un cuantum mai avantajos al pensiei nu transformă această opțiune într-un drept opozabil autorității publice.

Cu privire la competența persoanei care a emis actele administrative contestate, instanța reține că acestea au fost emise de către șeful adjunct al Inspectoratului General al Poliției, în baza delegării de competență. Reclamantul nu a demonstrat existența unor vicii de legalitate în ceea ce privește această delegare, iar simpla invocare a duratei limitate a acesteia nu este de natură să atragă nulitatea actelor emise.

Totodată, instanța constată că procedura administrativă a fost desfășurată cu respectarea garanțiilor prevăzute de Codul administrativ, reclamantul beneficiind de dreptul de a fi audiat, de a prezenta argumente și de a contesta actele emise.

În privința respectării principiului proporționalității, instanța reține că măsura încetării raportului de serviciu al reclamantului a fost determinată de intervenirea temeiurilor legale prevăzute de art. 38 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 288/2016, respectiv acumularea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie și expirarea duratei determinate a raportului de serviciu. Această măsură este adecvată scopului legitim urmărit de legiuitor, și anume asigurarea funcționării eficiente și previzibile a serviciului public în domeniul ordinii publice.

Totodată, instanța constată că măsura nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui scop, în condițiile în care prelungirea raportului de serviciu nu constituie o obligație a autorității, ci o facultate condiționată de acordul comun al părților.

Respectiv, ingerința asupra intereselor reclamantului nu este excesivă, întrucât acesta beneficiază de dreptul la pensie și nu este lipsit de posibilitatea de a desfășura alte activități profesionale. Prin urmare, instanța apreciază că măsura contestată respectă exigențele principiului proporționalității.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, reclamantul urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actelor contestate, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de

anulare sau de nulitate a acestora, or, actele contestate au fost emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organele competente.

Prin urmare, actele administrative individuale defavorabile contestate, au fost emise în conformitate cu prevederile legale, în limita competenței acordate de lege angajatorului, nefiind afectate de niciun viciu de legalitate și/sau temeinicie, iar pretenția de anulare a acestora urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Respectiv, instanța conchide că pretențiile accesorii formulate de reclamant cu privire la repunerea în funcție, plata salariului pentru perioada de absență forțată, acordarea prejudiciului moral și recuperarea cheltuielilor de judecată sunt subsecvente cererii principale de anulare a actelor administrative. Totodată, având în vedere faptul că instanța de judecată a ajuns la concluzia de a respinge pretențiile în contestare din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, se impune soluția de a respinge și pretențiile accesorii la care s-a făcut referire mai sus, reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal.

În consecință, instanța apreciază că acțiunea reclamantului este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, or, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc, deoarece actele administrative sunt legale în fond și prin acestea

reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Valentin Roșca, prin intermediul avocatului Gabriela Kornacker, împotriva Inspectoratului General al Poliției al RM, Ministerului Afacerilor Interne al RM, terț Valentin Chirilov, privind anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție, reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la art. 224 alin. (1) lit. a)-d) din Codul administrativ.

Or, soluția instanței reflectă corecta aplicare a cadrului normativ de către autoritatea publică pârâtă, integrând dreptul la pensie, prerogativele autorității publice și protecția interesului public, demonstrând că decizia de neprelungire a raportului de serviciu a fost legală, întemeiată și proporțională, constituind un exemplu clar de exercitare corectă a dreptului discreționar în administrația publică.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu prevederile art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valentin Roșca, prin intermediul avocatului Gabriela Kornacker, împotriva Inspectoratului General al Poliției al RM, Ministerului Afacerilor Interne al RM, terț Valentin Chirilov, privind anularea ordinului nr. 27ef din 29 ianuarie 2025; anularea ordinului nr. 34ef din 31 ianuarie 2025; anularea răspunsului nr. 42/1272 din 09 aprilie 2025; repunerea reclamantului în funcția anterior deținută cu încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă și îngrădirea dreptului la muncă începând cu 15 februarie 2025 până la repunerea efectivă în funcție, reieșind din salariul mediu al acestuia; încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,

judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu